

A vonaton

Felszálltam a vonatra és leültem az ablak mellé. Egy ideig néztem a tömeget, ahogy föl-le járkálnak, mint méhkasban a méhek. A vonat halk és gyors volt. Vártam a jegyszédőt. Miután megmutattam a diákkártyámat, magamra hagyott és ment tovább. Elővettem a könyvem, és olvasni kezdtem. De nem olvashattam sokáig, mert egy kedves hang szólt hozzám.

– Szabad ez a hely?

Felnéztem, és egy huszonéves srácot pillantottam meg. Kávébarna haja és igéző kék szeme volt. Barátságosan mosolygott rám.

– Igen – nyögtem ki rövid habozás után.

Félre akartam dobni a táskám, de ő gyengéden eltolta a kezem, és könnyedén felrakta a poggyásztartóra a csomagom. Olyan lazán tette, mintha ez mindennapi dolog lenne. Helyet foglalt és kíváncsian nézett a könyvemre.

– Mit olvasol?

– Csak egyet a sok könyvem közül.

Furcsa érzést keltett bennem, ahogy nézett rám. Mintha már ezer éve ismer-nénk egymást.

– Na és te? – próbáltam témát váltani – Hova mész?

– Ahova küld a sors – mosolyodott el sejtelmesen. – Szabad világban élünk, de ha a főnököm kioszt nekem egy feladatot, azt végig kell csinálnom.

– Ki lehet ennyire szigorú főnök?

Felkacagott, majd félresimított egy hajtincset az arcomból, és a fülem mögé simította.

– Az maradjon az én titkom!

Furcsa volt a srác, igazán rejtélyes. De ha valaki azt mondja, hogy valami nem tartozik rám, akkor én azt elfogadom és nem faggatózom.

A vonat váratlanul fékezni kezdett. A hirtelen sebességváltásra megrázkódott a szerelvény, meg kellett kapaszkodnom. Voltak, akik nem reagáltak elég gyorsan, és elesetek. A vonat végül megállt. Bambán néztünk egymásra, senki sem tudta, mi történt. Kérdő tekintettel fordultam ismeretlen társamhoz, de ő csak intett, hogy őrizzem meg a nyugalmam.

Megérkezett a kalauz. Sapkáját kezében fogta és egy kendővel törölgette erősen verítékező homlokát.

– Kedves utasaink – kezdte el remegő hangon –, elnézésüket kérjük, de egy nagy fa állja el az utunkat. Bizonyára a viharban döntötte ki a szél, és hanyatlott a sínekre. Már hívtuk a tűzoltókat. Remélem, senki nem sérült meg – nézett körbe idegesen, de mivel senki nem adta jelét bajnak, megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Hála Istennek, még időben vettük észre a síneken a fát. Már figyelmeztettük az állomást, hogy a járat legalább két órát késni fog.

Az idő alatt, míg a tűzoltók eltávolították a hatalmas fát, és a vonat újra elindulhatott, volt idő megnyugodni. Senki sem pánikolt, viszont voltak olyanok, akik bár idegesen nézegették az óráikat, mégsem szóltak semmit. Mások pedig telefonon ecsetelték ismerőseiknek és családtagjaiknak a történeteket. Mivel én nem siettem, örültem, hogy nem történt semmi komoly dolog. Hogy elüssük az időt, mindenféle témáról beszélgettünk a szimpatikus fiúval.

Mikor aztán végre beérkeztünk a pályaudvarra, búcsúzásnál még megkérdeztem:

– Ugye, találkozunk még?

– Ne aggódj, én mindig melletted vagyok. Nem hagylak el, és örökké óvlak, miközben néma vagyok, mint az árnyék.

Erre már nem tudtam mit felelni, csak biccentettem. Amikor leszálltunk a vonatról, akárhova is néztem, nem láttam sehol, se a vonaton, se a tömegben nem volt. Eltűnt, mintha csak egy délibáb lett volna. Egy furcsa készletének engedve a földre pillantottam, és a lábam előtt egy tollat vettem észre. Hófehér és selymesen puha volt. De ekkora tolla egyetlen madárnak sincs...

Átutazó – 30 x 15 cm, zománc, 2020